

Bir Ölü'nün Günlüğü 3

– Ömer Faruk · 14 Nisan 2021

Günlüğü aldığı mezarlığın bulunduğu kasabadan geçerken sallana sallana gezinen bir köpek gördü. Bu onun arkadaşım dediği köpekti. Köpek de Suziki'yi görmüş ve tanıdı, başını kaldırıp havladı, sanki “Hoşgeldin” demek istiyordu. Durmadan geçip gidemedi, hem köpeği beslemek hem de parktaki mekanda bir kahve içmek için çok zamanı vardı.

Arabadan inip markete yöneldi, köpek de peşinde. Gene bir paket salam, bir paket de sosis aldı. Köpek elindekileri görünce etrafında dolanmaya başladı. Parkın duvarının yanına gitti, burası daha güvenliydi; yoksa besleme sırasında köpek farketmeden yola çıkabilirdi. Gerçi caddeden çok az araba geçiyordu ama gene de tedbirli olmalıydı. Önce sosisi açtı, bir tane köpeğe doğru attı, köpek sosisi havada kaptı ve hemen yuttu. Az ötede beyaz, iri bir kedi belirdi; o da etin kokusunu almış olmalı. Bir sosis de ona attı, bu köpekle kedinin arasına düştü. Almak için kedi atıldı ise de köpek ondan daha çevik davrandı ve kediye hırladı. Korkan kedi geriye çekildi. Bir sosis daha çıkardı, bu sefer tam kedinin önüne attı, köpek saldırdı fakat sosisi kapan kedi kaçtı. Salamda da aynı yöntemi uyguladıysa da çoğunu gene köpek yedi. Yiyecekler bittikten sonra köpeğin başını okşadı, az ilerideki kedinin de.

Parka girdi, büfeye yakın bir banka oturdu. Hava güzeldi; ne sıcak ne de soğuk. Kahve ve maden suyu siparişini verdi, içip hesabı ödedi. Etrafı biraz seyretti, ağaçlara, çiçeklere, hatta yerdeki çeşit çeşit otlara hayranlıkla baktı. Giderken bahçe kapısında onu bekleyen köpeği gene sevdi ve mezarlığın yolunu tuttu. Mezarlıkta Suziki'yi aynı yere park etti, torpido gözündeki günlüğü alıp arabadan indi, ilerideki çimenlerin üzerine oturdu. Etrafı çiçek doluydu. Çiçeklerden gelen kokuyu derin derin çekerek ciğerlerine doldurdu. Ormanı ve koyu seyretti. Okumaya başladı.

•••

BİR ÖLÜNÜN GÜNLÜĞÜ

6 Mart

Şeytanın tek amacı insanlara kötülük yaptırmak mıdır? Sanmıyorum. İyiye, güzele de götürmeye çalışır insanı. Her kötü içinde en az bir iyi barındırır. İnsanın bu iyileri görebilmesi kötü olarak nitelendirdiğimiz şeytan sayesinde mümkündür. Şeytanla takışmadan, anlaşarak iyiyi, güzeli bulabiliriz. Tabii şeytan bazen belki de çoğunlukla kötüye de sevk eder bizi; ama o kadarcığını görmemek lazım! Şeytanla dost olunur mu? Tarihte şeytanla dostluk kurmuş bir papadan bile bahsediliyor. Demek ki olunabiliyormuş! Şeytan, beni öldüren kişiyi kötülük yapmak için teşvik ettiği gibi, mutlaka iyilik yapması için fırsatlar da yaratmıştır. Bu kişi bir tıp mensubu. Çok zeki demek onun için belki az gelecek, çünkü o bir dahi. Tıp fakültesini birincilikle bitirmiş, cerrah olmuş. Çok sayıda insanın derdine çare bulmuş, hayatlar kurtarmış. Kazandığı para ile fakirlere yardım etmiş, öğrenci okutmuş. Çok yüksek ücret teklifinde bulunan özel hastaneleri reddedip devlette görev yapmış.

Ve bir gün beynindeki devreler karışmış, yani delirmiş. Benden önce iki kişiyi öldürmüştü. Bu bilinenler, daha da fazla olabilir. Tabii deli olduğu anlaşılınca ceza filan verilememiş, bir akıl hastanesine yatırılmış. Burada da boş durmamış, birkaç hasta arkadaşını yaralamış. Kesici bir alet gördüğü zaman onu hemen

bir insan üzerinde denemeye kalkıyormuş. O yüzden ilk zamanlarda çok sıkı tecrit uygulanmış, hareketlerinde birkaç yıl sonra düzelme görülünce bu uygulama gevşetilmiş ve o da fırsattan yararlanıp akıl hastanesinden kaçmış. Aynı gün bir market kasasını ve iki kişiyi soymuş; böylece kendini bir müddet idare edecek paraya sahip olmuş. Parası bitince her defasında aynı soygun yöntemini uyguluyor, birkaç gün geçinebilecek kadar paraya ulaşınca soygunlara ara veriyormuş.

Onu görenler deli olduğuna asla inanmazlar. Konuşması düzgündür, ikna yeteneği müthiştir.

Bu deli aşık olmuş; kırk yaşından sonra, hem de bir fahişeye; tabii delirmeden önce! Hikayesi şöyle:

Doktor, yorucu bir günün mesai bitiminde bir kafenin dışarıdaki masalarından birine oturmuş, geleni geçeni seyrediyormuş; aslında buna pek seyretme de denemezmiş ya. Çünkü kendini çok yorgun hissediyormuş ve bakıyormuş ama bir şey görmüyormuş; kolay değil dokuz saat süren bir ameliyattan çıkmış. Hem de hiç ara vermeden dokuz saat çalışmış.

Lakayt bakışları ansızın bir kişiye odaklanmış ve şimdi hem bakıyor hem de görüyormuş. Hafifmeşrep, alımlı bir kız kırıtarak önünden geçmiş. Kızın şehvet dolu bakışları hemen fark ediliyormuş. Kız, yuvarlak kalçalarını ortaya çıkararak siyah bir pantolon giymiş, üst tarafında da birkaç rengin içiçe girdiği bir bluz. Bu ayartıcı bedene bakmamak için çok güçlü bir irade gerekirmiş. Küçük göğüslü, sarı kıvrıkcık saçlı, ince dudaklı bir kadın...

Kızın arkasından sırtında kirli bir gömlek, ayağında yırtık pırtık pantolonlu yayık ağızlı, kıvrık dudaklı bir genç gidiyormuş. Kızı ve bu genci bakışlarıyla bir müddet izlemiş, sonra hesabı ödeyerek kızın peşine düşmüş. Aralarında bir hayli mesafe olduğu için adımlarını hızlandırmış.

Karşısından kızılı oğlanlı bir grup geliyormuş, biraz gürültücü. Onlara kızmış, terbiyesizliklerini yüzlerine vuracak bir şeyler söyleyecek gibi olduysa da vazgeçmiş. "Bana ne! Ben mi düzeltereğim hataları?" diye düşünmüş. Acayip olaylar birbirini kovalamış. Bir yandan bunlara dikkat ederken diğer yandan hafifmeşrep kızı kaçıracığından da endişe ediyormuş.

İşte bir acayip olay daha: Uzun boylu, çatık kaşlı, sol yanağında yara izi olan bir adam elindeki bastonu kaldırımın kenarına vura vura gidiyormuş. Sinir bozucu bir ses çıkarıyormuş baston her vuruşunda. Sinirleri bozulduğu için bazıları küfür ediyor (sesli), bazıları homurdanıyor, bazıları da söyleniyor ama ne dedikleri belli değilmiş. Adamın aniden ağzı kuduz köpek gibi köpürmüş, elindeki bastonu fırlatmış. Yüzü hem kızarmış hem sararmış, gözleri faltaşı gibi açılmış ve kendini yere atıp debelenmeye başlamış.

Debelenmesi bitince ayağa kalkmış, pis pis küfretmiş ona buna şuna. Etrafta polis yokmuş ama resmi üniforması sırtında bir zabıta memuru varmış. Bu memur ona yaklaşmış bir şeyler söylemiş, koluna girip götürmüş. Giderken küfür etmiyor sadece sık sık arkasına bakıyormuş. Bir ara gülümsemiş, bu çok uzun sürmemiş; sönüp gitmiş. Suratı gene asılmış.

Bitmedi. Bir tane daha: Elmacık kemikleri ileriye fırlamış isterik bir kadın önce kendini yere atmış -sanki az önceki o adamı taklit edercesine- bunu gören birkaç kişi çığlık çığığa kadına doğru koşmuş, ama kadın onlar gelmeden ayağa kalkıp, üzerini elleriyle silkeleyip hiçbir şey olmamış gibi yürümüş. Amacının dikkat çekmek olduğu belliymiş. Bir haykırış yükselmiş, nereden geldiği belli değilmiş. Sağına, soluna, arkasına bakmış haykırışın sahibini bulamamış. "Boş ver, manyağın birinin krizi tutmuştur!" deyip yoluna devam etmiş. Kız hâlâ görüş alanı içindeymiş.

Kızla arasındaki mesafeyi kapatmış, neredeyse yanyana denilebilecek şekilde yürüyorlarmış. Kıza bir

şeyler söylemeye niyetlenmiş, yapamamış. Keşke yapsaydım diye hayıflanmış, zira kız bir kapıdan içeri girip kaybolmuş. Girdiği kapının yanındaki duvarda buranın bir otel olduğunu anlatan tabela varmış. Birkaç dakika ne yapacağına karar veremedi otelin önünde beklemiş ve sonunda girmeye karar vermiş.

Resepsiyondaki görevli onu güler yüzle karşılamış, nasıl yardımcı olabileceğini sormuş.

-Az önce giren bayan... demiş, sözünü bitirmeden görevli:

-Gül hanım, üç yüz iki numarada kalıyor.

-Görebilir miyim?

-Tabii görebilirsiniz, ücret beş yüz lira...

Bu açıklamadan kızın fahişe olduğunu anlamış. Ama şaşırmamış, sürprizlere alışık. Hemen elini cebine atmış, fazla nakit taşıma alışkanlığı olmadığı için o kadar para çıkmamış. Kredi kartıyla da ödeyebileceği söylenince kartını çıkarmış.

-Efendim, asansör sol tarafta, üçüncü kata çıkacaksınız, oda numarası üç yüz iki. Ben geldiğinizi haber vereceğim. Diyerek bir kez daha hatırlatmada bulunmuş görevli.

Odanın kapısına geldiğinde heyecanlanmış, oysa daha önce benzeri birçok deneyimi olmuş ama böylesine hiç heyecanlanmamış. Kapıya vurmuş, önce anahtarın sesi duyulmuş, sonra da kapı açılmış. Bundan sonrası da var tabii ama kişinin özel yaşantısına girdiğinden ve biraz da müstehcen olduğu için, oda içinde yaşananlar anlatılmayacak!

● ● ●

Devam edecek...